

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τμήμα μείζονος συνθέσεως)

της 27ης Μαΐου 2019*

«Προδικαστική παραπομπή – Αστυνομική και δικαστική συνεργασία σε ποινικές υποθέσεις – Ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως – Απόφαση-πλαίσιο 2002/584/ΔΕΥ – Άρθρο 6, παράγραφος 1 – Έννοια του όρου “δικαστική αρχή έκδοσης” – Ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως που εκδόθηκε από τον γενικό εισαγγελέα κράτους μέλους – Νομικό καθεστώς – Εγγυήσεις ανεξαρτησίας»

Στην υπόθεση C-509/18,

με αντικείμενο αίτηση προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το Supreme Court (Ανώτατο Δικαστήριο, Ιρλανδία) με απόφαση της 31ης Ιουλίου 2018, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 6 Αυγούστου 2018, στο πλαίσιο της διαδικασίας εκτελέσεως ενός ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως το οποίο εκδόθηκε κατά του

PF,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τμήμα μείζονος συνθέσεως),

συγκείμενο από τους Κ. Lenaerts, Πρόεδρο, R. Silva de Lapuerta, Αντιπρόεδρο, A. Arabadjiev, A. Prechal, M. Βηλαρά, T. von Danwitz, C. Toader, F. Biltgen, K. Jürimäe (εισηγήτρια) και Κ. Λυκούργο, προέδρους τμήματος, L. Bay Larsen, M. Safjan, D. Šváby, S. Rodin και I. Jarukaitis, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: M. Campos Sánchez-Bordona

γραμματέας: L. Hewlett, κύρια διοικητική υπάλληλος,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 26ης Μαρτίου 2019,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

- ο PF, εκπροσωπούμενος από τους J. Ferry, BL, και R. Munro, SC, κατ' εντολήν των D. Rudden και E. Rudden, solicitors,
- ο Minister for Justice and Equality, εκπροσωπούμενος από τις J. Quaney, M. Browne και G. Hodge, καθώς και από τον A. Joyce, επικουρούμενος από τους B.M. Ward, A. Hanrahan και J. Benson, BL, καθώς και από τον P. Carroll, SC,
- η Δανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από την P. Z. L. Ngo και τον J. Nymann-Lindgren,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

- η Γερμανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη αρχικά από τους T. Henze, J. Möller και M. Hellmann, καθώς και από την A. Berg, στη συνέχεια δε από τους M. Hellmann και J. Möller καθώς και από την A. Berg,
- η Γαλλική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τους D. Colas και D. Dubois, καθώς και από την E. de Moustier,
- η Ιταλική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από την G. Palmieri, επικουρούμενη από τον S. Faraci, avvocato dello Stato,
- η Λιθουανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τις V. Vasiliauskienė, J. Prasauskienė, G. Taluntytė και R. Krasuckaitė,
- η Ουγγρική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον M. Z. Fehér και τη Z. Wagner,
- η Ολλανδική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από την M. K. Bulterman και τον J. Langer,
- η Αυστριακή Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τους G. Hesse και K. Ibili, καθώς και από την J. Schmoll,
- η Πολωνική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον B. Majczyna,
- η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τους R. Troosters και J. Tomkin, καθώς και από την S. Grünheid,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 30ής Απριλίου 2019,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- 1 Η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία του άρθρου 6, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαίσιο 2002/584/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 13ης Ιουνίου 2002, για το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης και τις διαδικασίες παράδοσης μεταξύ των κρατών μελών (ΕΕ 2002, L 190, σ. 1), όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση-πλαίσιο 2009/299/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2009 (ΕΕ 2009, L 81, σ. 24) (στο εξής: απόφαση-πλαίσιο 2002/584).
- 2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο της εκτελέσεως, στην Ιρλανδία, ενός ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης το οποίο εκδόθηκε, στις 18 Απριλίου 2014, από τον Lietuvos Respublikos generalinis prokuroras (γενικό εισαγγελέα της Δημοκρατίας της Λιθουανίας, στο εξής: γενικός εισαγγελέας της Λιθουανίας) στο πλαίσιο ποινικής διώξεως ασκηθείσας στη Λιθουανία σε βάρος του PF.

Το νομικό πλαίσιο

Το δίκαιο της Ένωσης

- 3 Οι αιτιολογικές σκέψεις 5, 6, 8 και 10 της αποφάσεως-πλαίσιο 2002/584 έχουν ως εξής:
 - «(5) Ο στόχος που έχει θέσει η Ευρωπαϊκή Ένωση, να αποτελέσει ένα χώρο ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης, συνεπάγεται την κατάργηση της έκδοσης μεταξύ κρατών μελών και την αντικατάστασή της από σύστημα παράδοσης μεταξύ δικαστικών αρχών. Εξάλλου, η εισαγωγή

ενός νέου απλουστευμένου συστήματος παράδοσης προσώπων που έχουν καταδικαστεί ή είναι ύποπτα, προς το σκοπό της εκτέλεσης καταδικαστικών ποινικών αποφάσεων ή ποινικής δίωξης, επιτρέπει να αρθούν η πολυπλοκότητα και το ενδεχόμενο καθυστερήσεων που είναι εγγενή στις ισχύουσες διαδικασίες έκδοσης. Οι κλασικές σχέσεις συνεργασίας που ισχύουν μέχρι σήμερα μεταξύ κρατών μελών θα πρέπει να δώσουν τη θέση τους σε σύστημα ελεύθερης κυκλοφορίας τόσο των προδικαστικών όσο και των οριστικών ποινικών αποφάσεων, σε ένα χώρο ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης.

- (6) Το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης το οποίο προβλέπει η παρούσα απόφαση-πλαίσιο αποτελεί την πρώτη περίπτωση συγκεκριμένης εφαρμογής, στον τομέα του ποινικού δικαίου, της αρχής της αμοιβαίας αναγνώρισης που έχει χαρακτηριστεί από το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο ως “ακρογωνιαίος λίθος” της δικαστικής συνεργασίας.

[...]

- (8) Οι αποφάσεις για την εκτέλεση του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης πρέπει να υπόκεινται σε επαρκή έλεγχο, πράγμα που σημαίνει ότι η δικαστική αρχή του κράτους μέλους στο οποίο συνελήφθη το [εκ]ζητούμενο πρόσωπο θα πρέπει να αποφασίζει σχετικά με την παράδοσή του.

[...]

- (10) Ο μηχανισμός του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης βασίζεται σε υψηλό επίπεδο εμπιστοσύνης μεταξύ των κρατών μελών. Η εφαρμογή του εν λόγω μηχανισμού δύναται να ανασταλεί μόνον στην περίπτωση σοβαρής και διαρκούς παραβίασης από κράτος μέλος των αρχών που διατυπώνονται στο άρθρο 6 παράγραφος 1 [ΕΕ], η οποία διαπιστώνεται από το Συμβούλιο κατ’ εφαρμογή του άρθρου 7 παράγραφος 1 [ΕΕ] με τις συνέπειες που προβλέπονται στην παράγραφο 2 του ίδιου άρθρου.»

- 4 Το άρθρο 1 της εν λόγω αποφάσεως-πλαισίου, το οποίο επιγράφεται «Ορισμός και υποχρέωση εκτέλεσης του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης», ορίζει τα εξής:

«1. Το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης είναι δικαστική απόφαση η οποία εκδίδεται από κράτος μέλος προς το σκοπό της σύλληψης και της παράδοσης από άλλο κράτος μέλος προσώπου που καταζητείται για την άσκηση ποινικής δίωξης ή για την εκτέλεση ποινής ή μέτρου στερητικών της ελευθερίας.

2. Τα κράτη μέλη εκτελούν κάθε ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης βάσει της αρχής της αμοιβαίας αναγνώρισης και σύμφωνα με τις διατάξεις της παρούσας απόφασης-πλαισίου.

3. Η παρούσα απόφαση-πλαίσιο δεν μπορεί να έχει ως αποτέλεσμα την τροποποίηση της υποχρέωσης σεβασμού των θεμελιωδών δικαιωμάτων και των θεμελιωδών νομικών αρχών, όπως διατυπώνονται στο άρθρο 6 [ΕΕ].»

- 5 Τα άρθρα 3, 4 και 4α της εν λόγω αποφάσεως-πλαισίου απαριθμούν τους λόγους υποχρεωτικής και προαιρετικής μη εκτελέσεως του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης. Το άρθρο 5 της ίδιας αποφάσεως-πλαισίου προβλέπει τις εγγυήσεις που πρέπει να παρέχει το κράτος μέλος εκδόσεως του εντάλματος σε ειδικές περιπτώσεις.

- 6 Κατά το άρθρο 6 της αποφάσεως-πλαισίου 2002/584, το οποίο επιγράφεται «Προσδιορισμός των αρμόδιων αρχών»:

«1. Η δικαστική αρχή έκδοσης του εντάλματος είναι η δικαστική αρχή του κράτους μέλους έκδοσης του εντάλματος που είναι αρμόδια για την έκδοση ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης δυνάμει του δικαίου αυτού του κράτους.

2. Η δικαστική αρχή εκτέλεσης είναι η δικαστική αρχή του κράτους μέλους εκτέλεσης που είναι αρμόδια να εκτελέσει το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης δυνάμει του δικαίου αυτού του κράτους.

3. Κάθε κράτος μέλος ενημερώνει τη Γενική Γραμματεία του Συμβουλίου σχετικά με τη δικαστική αρχή που είναι αρμόδια σύμφωνα με το εσωτερικό του δίκαιο.»

Το ιρλανδικό δίκαιο

- 7 Ο European Arrest Warrant Act 2003 (ιρλανδικός νόμος του 2003 περί ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης), όπως ίσχυε κατά τον κρίσιμο για τη διαφορά της κύριας δίκης χρόνο (στο εξής: EAW Act), μεταφέρει στο ιρλανδικό δίκαιο την απόφαση-πλαίσιο 2002/584. Το άρθρο 2, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, του EAW Act ορίζει τα εξής:

«ως “δικαστική αρχή” νοείται ο δικαστής, ο ειρηνοδίκης ή κάθε άλλο πρόσωπο στον οποίο έχει ανατεθεί, βάσει της νομοθεσίας του οικείου κράτους μέλους, η εκτέλεση καθηκόντων ίδιων ή παρόμοιων με τα εκτελούμενα από δικαστήριο [της Ιρλανδίας] βάσει του άρθρου 33.»

- 8 Το άρθρο 20 του EAW Act ορίζει τα εξής:

«(1) Στις διαδικασίες στις οποίες εφαρμόζεται ο παρών νόμος, το High Court [(ανώτερο δικαστήριο, Ιρλανδία)], αν κρίνει ότι τα έγγραφα ή οι πληροφορίες που του παρασχέθηκαν δεν επαρκούν για την εκτέλεση των καθηκόντων του δυνάμει του παρόντος νόμου, μπορεί να απαιτήσει από τη δικαστική αρχή ή από το κράτος εκδόσεως του εντάλματος, ανάλογα με την περίπτωση, να του παράσχει κάθε συμπληρωματικό έγγραφο ή πληροφορία που θα ζητήσει εντός της προθεσμίας που θα ορίσει.

(2) Η κεντρική αρχή του κράτους, αν κρίνει ότι τα έγγραφα ή οι πληροφορίες που της παρασχέθηκαν δεν επαρκούν για την εκτέλεση των καθηκόντων αυτής ή του High Court [(ανώτερου δικαστηρίου)] δυνάμει του παρόντος νόμου, μπορεί να απαιτήσει από τη δικαστική αρχή ή από το κράτος εκδόσεως του εντάλματος, ανάλογα με την περίπτωση, να της παράσχει κάθε συμπληρωματικό έγγραφο ή πληροφορία που θα ζητήσει εντός της προθεσμίας που θα ορίσει. [...]»

Η διαφορά της κύριας δίκης και τα προδικαστικά ερωτήματα

- 9 Στις 18 Απριλίου 2014 ζητήθηκε η παράδοση του PF, Λιθουανού υπηκόου, σε εκτέλεση ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης το οποίο είχε εκδοθεί από τον γενικό εισαγγελέα της Λιθουανίας, στο πλαίσιο ποινικής δίωξης σε βάρος του PF για πράξεις που φέρεται να τέλεσε το έτος 2012, οι οποίες χαρακτηρίστηκαν από τον εν λόγω εισαγγελέα ως «ένοπλη ληστεία».
- 10 Ο PF προσέφυγε ενώπιον του High Court (ανώτερου δικαστηρίου) αμφισβητώντας την εγκυρότητα αυτού του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης και προβάλλοντας, μεταξύ άλλων, ότι ο γενικός εισαγγελέας της Λιθουανίας δεν είναι «δικαστική αρχή» κατά την έννοια του άρθρου 6, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαισίου 2002/584.
- 11 Προς στήριξη του επιχειρήματος αυτού, ο PF επικαλέστηκε τη νομική γνωμοδότηση ενός Λιθουανού δικηγόρου από την οποία προέκυπτε, μεταξύ άλλων, ότι, κατά το άρθρο 109 του Συντάγματος της Δημοκρατίας της Λιθουανίας, αποκλειστικά αρμόδια για την απονομή της δικαιοσύνης στο συγκεκριμένο κράτος μέλος είναι τα δικαστήρια. Ο γενικός εισαγγελέας της Λιθουανίας βρίσκεται στην υψηλότερη βαθμίδα της εισαγγελικής ιεραρχίας στη Λιθουανία. Έχει το νομικό καθεστώς της εισαγγελικής αρχής και είναι ανεξάρτητος τόσο από την εκτελεστική όσο και από τη δικαστική εξουσία. Όσον αφορά τους εισαγγελείς, το άρθρο 118 του Συντάγματος αυτού ορίζει ότι είναι αρμόδιοι για την οργάνωση και τη διεύθυνση της ανακριτικής διαδικασίας και για την άσκηση ποινικών δίωξεων. Ωστόσο, κατά τη νομολογία του Lietuvos Respublikos Konstitucinis Teismas

(Συνταγματικού Δικαστηρίου της Δημοκρατίας της Λιθουανίας), ένας εισαγγελέας δεν μετέχει στην απονομή της δικαιοσύνης ούτε ασκεί καθήκοντα σχετικά με την απονομή της δικαιοσύνης κατά το στάδιο της διενεργούμενης από αυτόν ανακρίσεως.

- 12 Υπό τις συνθήκες αυτές, το High Court (ανώτερο δικαστήριο) ζήτησε από τον γενικό εισαγγελέα της Λιθουανίας, μέσω της ιρλανδικής κεντρικής αρχής, να λάβει συμπληρωματικές πληροφορίες σχετικά με την ιδιότητά του ως «δικαστική αρχή», υπό το πρίσμα, μεταξύ άλλων, των αποφάσεων της 10ης Νοεμβρίου 2016, Poltorak (C-452/16 PPU, EU:C:2016:858), και της 10ης Νοεμβρίου 2016, Özcelik (C-453/16 PPU, EU:C:2016:860).
- 13 Ο γενικός εισαγγελέας της Λιθουανίας απάντησε ως εξής:

«Ο [γενικός εισαγγελέας της Λιθουανίας] είναι ανεξάρτητος από την εκτελεστική εξουσία, συμπεριλαμβανομένου του Υπουργού Δικαιοσύνης.

Η εισαγγελική αρχή της Δημοκρατίας της Λιθουανίας [...] απαρτίζεται από τον [γενικό εισαγγελέα της Λιθουανίας] και τις κατά τόπον αρμόδιες εισαγγελίες. Η λιθουανική εισαγγελική αρχή οργανώνει και διευθύνει την ανακριτική διαδικασία και διασφαλίζει την ποινική δίωξη των εγκλημάτων στο όνομα του κράτους. Οι διατάξεις αυτές περιέχονται στο άρθρο 118 του Συντάγματος της Δημοκρατίας της Λιθουανίας.»
- 14 Στις 27 Φεβρουαρίου 2017, το High Court (ανώτερο δικαστήριο) έκρινε ότι ο γενικός εισαγγελέας της Λιθουανίας αποτελεί «δικαστική αρχή» κατά την έννοια του άρθρου 6, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαisiού 2002/584 και διέταξε την παράδοση του PF.
- 15 Με απόφαση της 20ής Οκτωβρίου 2017, το Court of Appeal (εφετείο, Ιρλανδία) απέρριψε την έφεση του PF κατά της αποφάσεως του High Court (ανώτερου δικαστηρίου) και επιβεβαίωσε ότι ο γενικός εισαγγελέας της Λιθουανίας αποτελεί «δικαστική αρχή» κατά την έννοια της διατάξεως αυτής.
- 16 Το αιτούν δικαστήριο, Supreme Court (Ανώτατο Δικαστήριο, Ιρλανδία), επέτρεψε την άσκηση αναιρέσεως κατά της αποφάσεως του Court of Appeal (εφετείου).
- 17 Λαμβανομένης υπόψη της νομολογίας του Δικαστηρίου που απορρέει από τις αποφάσεις της 29ης Ιουνίου 2016, Kossowski (C-486/14, EU:C:2016:483), της 10ης Νοεμβρίου 2016, Poltorak (C-452/16 PPU, EU:C:2016:858), της 10ης Νοεμβρίου 2016, Özcelik (C-453/16 PPU, EU:C:2016:860), και της 10ης Νοεμβρίου 2016, Kovalkovas (C-477/16 PPU, EU:C:2016:861), το δικαστήριο αυτό διερωτάται αν ο γενικός εισαγγελέας της Λιθουανίας μπορεί να χαρακτηριστεί ως «δικαστική αρχή» κατά την έννοια του άρθρου 6, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαisiού 2002/584.
- 18 Ειδικότερα, από την ως άνω νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι ο χαρακτηρισμός αυτός εξαρτάται από το ζήτημα αν η συγκεκριμένη αρχή αποτελεί αρχή η οποία καλείται να μετάσχει στην απονομή της ποινικής δικαιοσύνης σε ορισμένο κράτος μέλος. Όμως, η εν λόγω νομολογία δεν παρέχει σαφή κριτήρια βάσει των οποίων να μπορεί να καθοριστεί αν μια αρχή απονέμει δικαιοσύνη ή καλείται να μετάσχει στην απονομή της δικαιοσύνης στο πλαίσιο της έννομης τάξεως ενός κράτους μέλους.
- 19 Συναφώς, το αιτούν δικαστήριο διερωτάται, λαμβανομένου υπόψη του γεγονότος ότι ο όρος «δικαστική αρχή» αποτελεί αυτοτελή έννοια του δικαίου της Ένωσης, αν, προκειμένου να καθοριστεί αν ο γενικός εισαγγελέας της Λιθουανίας μετέχει στην απονομή της δικαιοσύνης, πρέπει να στηριχθεί μόνο στο εθνικό δίκαιο του συγκεκριμένου κράτους μέλους. Περαιτέρω, το δικαστήριο αυτό διερωτάται αν η διενέργεια ανακριτικών πράξεων και η δίωξη των εγκλημάτων συνδέονται επαρκώς με την απονομή της δικαιοσύνης ώστε ένας εισαγγελέας, επιφορτισμένος με τα καθήκοντα αυτά, αλλά

ανεξάρτητος από τη δικαστική εξουσία κατ' εφαρμογήν του εθνικού δικαίου, να μπορεί να θεωρηθεί ως «δικαστική αρχή» κατά την έννοια του άρθρου 6, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαϊσίου 2002/584.

20 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Supreme Court (Ανώτατο Δικαστήριο) αποφάσισε να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

«1) Είναι τα κριτήρια βάσει των οποίων μπορεί να καθοριστεί αν ένας εισαγγελέας που ορίζεται ως δικαστική αρχή εκδόσεως κατά την έννοια του άρθρου 6, παράγραφος 1, της [αποφάσεως-πλαϊσίου 2002/584] αποτελεί δικαστική αρχή, υπό την αυτοτελή έννοια του όρου στο πλαίσιο της εν λόγω διατάξεως, [πρώτον,] το ότι ο εισαγγελέας είναι ανεξάρτητος από την εκτελεστική εξουσία και, [δεύτερον,] το ότι ο εισαγγελέας θεωρείται, βάσει της δικής του έννομης τάξεως, ότι απονέμει δικαιοσύνη ή μετέχει στην απονομή της δικαιοσύνης;

2) Σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως, ποια είναι τα κριτήρια βάσει των οποίων ένα εθνικό δικαστήριο πρέπει να κρίνει αν ένας εισαγγελέας ο οποίος ορίζεται ως δικαστική αρχή εκδόσεως κατά την έννοια του άρθρου 6, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαϊσίου 2002/584, είναι δικαστική αρχή κατά την έννοια της διατάξεως αυτής;

3) Αν στα κριτήρια αυτά περιλαμβάνεται η απαίτηση ο εισαγγελέας να απονέμει δικαιοσύνη ή να μετέχει στην απονομή της δικαιοσύνης, πρέπει η συνδρομή της απαίτησης αυτής να εξετάζεται βάσει του καθεστώτος που έχει ο εν λόγω εισαγγελέας στη δική του έννομη τάξη ή μήπως πρέπει να κρίνεται βάσει συγκεκριμένων αντικειμενικών κριτηρίων; Αν απαιτούνται αντικειμενικά κριτήρια, ποια είναι τα κριτήρια αυτά;

4) Είναι [ο γενικός εισαγγελέας της Λιθουανίας] δικαστική αρχή κατά την αυτοτελή έννοια του όρου αυτού στο πλαίσιο του άρθρου 6, παράγραφος 1, της [αποφάσεως-πλαϊσίου 2002/584];»

Επί των προδικαστικών ερωτημάτων

21 Με τα προδικαστικά ερωτήματα, τα οποία πρέπει να συνεξεταστούν, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, να διευκρινιστεί αν ο όρος «δικαστική αρχή έκδοσης», κατά το άρθρο 6, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαϊσίου 2002/584, έχει την έννοια ότι περιλαμβάνει τον γενικό εισαγγελέα κράτους μέλους, ο οποίος, ενώ είναι θεσμικά ανεξάρτητος από τη δικαστική εξουσία, είναι αρμόδιος για την άσκηση ποινικών διώξεων και είναι ανεξάρτητος από την εκτελεστική εξουσία.

22 Καταρχάς, υπενθυμίζεται ότι τόσο η αρχή της αμοιβαίας εμπιστοσύνης μεταξύ των κρατών μελών όσο και η αρχή της αμοιβαίας αναγνωρίσεως, η οποία εδράζεται με τη σειρά της στην αμοιβαία εμπιστοσύνη μεταξύ των κρατών αυτών, έχουν θεμελιώδη σημασία στο δίκαιο της Ένωσης, δεδομένου ότι καθιστούν δυνατή τη δημιουργία και διατήρηση ενός χώρου χωρίς εσωτερικά σύνορα. Ειδικότερα, η αρχή της αμοιβαίας εμπιστοσύνης, ιδίως όσον αφορά τον χώρο ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης, επιβάλλει σε καθένα από τα κράτη μέλη να δέχεται, πλην εξαιρετικών περιστάσεων, ότι όλα τα λοιπά κράτη μέλη τηρούν το δίκαιο της Ένωσης και, ειδικότερα, σέβονται τα θεμελιώδη δικαιώματα που είναι αναγνωρισμένα από το δίκαιο αυτό [απόφαση της 25ης Ιουλίου 2018, Minister for Justice and Equality (Πλημμέλειες του δικαστικού συστήματος), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, σκέψη 36 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].

23 Όσον αφορά, ειδικότερα, την απόφαση-πλαϊσίο 2002/584, από την αιτιολογική σκέψη 6 της αποφάσεως αυτής προκύπτει ότι το προβλεπόμενο ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως αποτελεί την πρώτη περίπτωση συγκεκριμένης εφαρμογής, στον τομέα του ποινικού δικαίου, της αρχής της αμοιβαίας αναγνωρίσεως.

- 24 Η αρχή αυτή βρίσκει εφαρμογή στο άρθρο 1, παράγραφος 2, της ως άνω αποφάσεως-πλαisiού, το οποίο θεσπίζει τον κανόνα ότι τα κράτη μέλη υποχρεούνται να εκτελούν κάθε ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως βάσει της αρχής αυτής και σύμφωνα με τις διατάξεις της εν λόγω αποφάσεως-πλαisiού. Επομένως, οι δικαστικές αρχές εκτελέσεως μπορούν, καταρχήν, να αρνηθούν την εκτέλεση ενός τέτοιου εντάλματος μόνο για τους λόγους μη εκτελέσεως που προβλέπονται εξαντλητικώς στα άρθρα 3, 4 και 4α της εν λόγω αποφάσεως-πλαisiού. Ομοίως, η εκτέλεση του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως μπορεί να εξαρτάται μόνον από μία εκ των προϋποθέσεων που προβλέπονται περιοριστικώς στο άρθρο 5 της αποφάσεως αυτής. Συνεπώς, ενώ η εκτέλεση του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως συνιστά τον κανόνα, η άρνηση εκτελέσεως έχει προβλεφθεί ως εξαίρεση, η οποία πρέπει να ερμηνεύεται στενά [πρβλ. απόφαση της 25ης Ιουλίου 2018, Minister for Justice and Equality (Πλημμέλειες του δικαστικού συστήματος), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, σκέψη 41 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].
- 25 Εντούτοις, η αρχή της αμοιβαίας αναγνωρίσεως προϋποθέτει ότι μόνον τα ευρωπαϊκά εντάλματα συλλήψεως, κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαisiού 2002/584, πρέπει να εκτελούνται σύμφωνα με τις διατάξεις της αποφάσεως αυτής. Από το άρθρο αυτό προκύπτει ότι το εν λόγω ένταλμα συλλήψεως αποτελεί «δικαστική απόφαση», πράγμα που σημαίνει ότι πρέπει να έχει εκδοθεί από «δικαστική αρχή» κατά την έννοια του άρθρου 6, παράγραφος 1, της αποφάσεως αυτής (πρβλ. αποφάσεις της 10ης Νοεμβρίου 2016, Poltorak, C-452/16 PPU, EU:C:2016:858, σκέψη 28, και της 10ης Νοεμβρίου 2016, Kovalkovas, C-477/16 PPU, EU:C:2016:861, σκέψη 29).
- 26 Κατά το άρθρο 6, παράγραφος 1, της εν λόγω αποφάσεως-πλαisiού, η δικαστική αρχή εκδόσεως του εντάλματος είναι η δικαστική αρχή του κράτους μέλους εκδόσεως του εντάλματος που είναι αρμόδια για την έκδοση ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως δυνάμει του δικαίου του κράτους αυτού.
- 27 Μολονότι, σύμφωνα με την αρχή της δικονομικής αυτοτέλειας, τα κράτη μέλη μπορούν να καθορίζουν, βάσει του εθνικού δικαίου τους, τη «δικαστική αρχή» η οποία είναι αρμόδια για την έκδοση ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως, το νόημα και το εύρος της έννοιας αυτής δεν μπορούν να επαφίενται στην κρίση εκάστου κράτους μέλους (πρβλ. αποφάσεις της 10ης Νοεμβρίου 2016, Poltorak, C-452/16 PPU, EU:C:2016:858, σκέψεις 30 και 31, καθώς και της 10ης Νοεμβρίου 2016, Kovalkovas, C-477/16 PPU, EU:C:2016:861, σκέψεις 31 και 32).
- 28 Η εν λόγω έννοια πρέπει να ερμηνεύεται κατά τρόπο αυτοτελή και ομοιόμορφο σε ολόκληρη την Ένωση, λαμβανομένων υπόψη, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, τόσο του γράμματος του άρθρου 6, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαisiού 2002/584 όσο και του πλαisiού στο οποίο εντάσσεται το άρθρο αυτό, καθώς και του σκοπού τον οποίο επιδιώκει η εν λόγω απόφαση-πλαisió (πρβλ. αποφάσεις της 10ης Νοεμβρίου 2016, Poltorak, C-452/16 PPU, EU:C:2016:858, σκέψη 32, και της 10ης Νοεμβρίου 2016, Kovalkovas, C-477/16 PPU, EU:C:2016:861, σκέψη 33).
- 29 Συναφώς υπενθυμίζεται, πρώτον, ότι το Δικαστήριο έχει αποφανθεί ότι στο εννοιολογικό περιεχόμενο του όρου «δικαστική αρχή», ο οποίος περιλαμβάνεται στη διάταξη αυτή, εμπίπτουν όχι μόνον οι δικαστές ή τα δικαιοδοτικά όργανα κράτους μέλους, αλλά, ευρύτερα, οι αρχές που καλούνται να μετάσχουν στην απονομή της ποινικής δικαιοσύνης στο εν λόγω κράτος μέλος, σε αντίθεση, ιδίως, προς τα υπουργεία ή τις αστυνομικές αρχές που ανήκουν στην εκτελεστική εξουσία (πρβλ. αποφάσεις της 10ης Νοεμβρίου 2016, Poltorak, C-452/16 PPU, EU:C:2016:858, σκέψεις 33 και 35, καθώς και της 10ης Νοεμβρίου 2016, Kovalkovas, C-477/16 PPU, EU:C:2016:861, σκέψεις 34 και 36).
- 30 Επομένως, στην έννοια του όρου «δικαστική αρχή», κατά το άρθρο 6, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαisiού 2002/584, μπορούν να περιληφθούν και οι αρχές ενός κράτους μέλους οι οποίες μετέχουν στην απονομή της ποινικής δικαιοσύνης στο εν λόγω κράτος μέλος χωρίς να είναι κατ' ανάγκην δικαστές ή δικαιοδοτικά όργανα.

- 31 Η ερμηνεία αυτή επιρρωννύεται, αφενός, από το πλαίσιο στο οποίο εντάσσεται το άρθρο 6, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαisiού 2002/584. Συναφώς, επισημαίνεται ότι η συγκεκριμένη απόφαση-πλαίσιο αποτελεί μέσο δικαστικής συνεργασίας σε ποινικές υποθέσεις, η οποία αφορά την αμοιβαία αναγνώριση όχι μόνον των οριστικών αποφάσεων που εκδίδονται από τα ποινικά δικαστήρια, αλλά ευρύτερα των αποφάσεων που λαμβάνουν οι δικαστικές αρχές των κρατών μελών στο πλαίσιο της ποινικής διαδικασίας, συμπεριλαμβανομένου του σταδίου της διαδικασίας αυτής που αφορά την ποινική δίωξη.
- 32 Πράγματι, η δικαστική συνεργασία σε ποινικές υποθέσεις, όπως προβλεπόταν στο άρθρο 31 ΕΕ, το οποίο αποτελεί τη νομική βάση της αποφάσεως-πλαisiού 2002/584, αφορούσε ιδίως τη συνεργασία μεταξύ των δικαστικών αρχών των κρατών μελών τόσο ως προς τη διαδικασία όσο και ως προς την εκτέλεση των αποφάσεων.
- 33 Ο όρος «διαδικασία», ο οποίος εκλαμβάνεται υπό την ευρεία του έννοια, μπορεί να καλύπτει την ποινική διαδικασία στο σύνολό της, δηλαδή το στάδιο της προδικασίας, την ποινική δίκη καθαυτή και το στάδιο της εκτελέσεως της οριστικής αποφάσεως ποινικού δικαστηρίου κατά προσώπου καταδικασθέντος για την τέλεση ποινικού αδικήματος.
- 34 Η ερμηνεία αυτή ενισχύεται από το γράμμα του άρθρου 82, παράγραφος 1, στοιχείο δ', ΣΛΕΕ, το οποίο αντικατέστησε το άρθρο 31 ΕΕ και το οποίο ορίζει έκτοτε ότι η δικαστική συνεργασία σε ποινικές υποθέσεις αφορά τη συνεργασία μεταξύ των δικαστικών ή άλλων ισοδύναμων αρχών των κρατών μελών κατά την άσκηση ποινικών διώξεων και την εκτέλεση των αποφάσεων.
- 35 Αφετέρου, η ως άνω ερμηνεία επιβεβαιώνεται και από τον σκοπό που επιδιώκει η απόφαση-πλαίσιο 2002/584, η οποία, όπως προκύπτει από την αιτιολογική σκέψη της 5, αποσκοπεί στη θέσπιση ενός συστήματος ελεύθερης κυκλοφορίας τόσο των προδικαστικών όσο και των οριστικών ποινικών αποφάσεων, στον χώρο ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης.
- 36 Πράγματι, η απόφαση-πλαίσιο 2002/584 αποβλέπει, μέσω της θεσπίσεως ενός απλουστευμένου και αποτελεσματικού συστήματος παραδόσεως των ατόμων τα οποία έχουν καταδικασθεί ή είναι ύποπτα για παραβάσεις της ποινικής νομοθεσίας, στη διευκόλυνση και επιτάχυνση της δικαστικής συνεργασίας, συμβάλλοντας στην επίτευξη του σκοπού να αποτελέσει η Ένωση χώρο ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης επί τη βάσει του υψηλού βαθμού εμπιστοσύνης που πρέπει να υπάρχει μεταξύ των κρατών μελών, σύμφωνα με την αρχή της αμοιβαίας αναγνώρισεως (απόφαση της 22ας Δεκεμβρίου 2017, *Ardic*, C-571/17 PPU, EU:C:2017:1026, σκέψη 69 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 37 Η έκδοση ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως μπορεί, συνεπώς, να επιδιώκει, όπως προβλέπει το άρθρο 1, παράγραφος 1, της ως άνω αποφάσεως-πλαisiού, δύο διαφορετικούς σκοπούς. Το εν λόγω ένταλμα συλλήψεως μπορεί να εκδοθεί είτε για την άσκηση ποινικών διώξεων στο κράτος μέλος εκδόσεως είτε για την εκτέλεση στερητικής της ελευθερίας ποινής ή στερητικού της ελευθερίας μέτρου ασφαλείας στο ίδιο κράτος (πρβλ. απόφαση της 21ης Οκτωβρίου 2010, *B.*, C-306/09, EU:C:2010:626, σκέψη 49).
- 38 Επομένως, στο μέτρο που το ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως διευκολύνει την ελεύθερη κυκλοφορία των δικαστικών αποφάσεων που αφορούν την άσκηση ποινικής διώξεως πριν από την έκδοση της αποφάσεως, πρέπει να γίνει δεκτό ότι οι αρχές οι οποίες, δυνάμει του εθνικού δικαίου, είναι αρμόδιες για την έκδοση τέτοιων αποφάσεων δύνανται να εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής της εν λόγω αποφάσεως-πλαisiού.

- 39 Από τα προεκτεθέντα στις σκέψεις 29 έως 38 της παρούσας αποφάσεως προκύπτει ότι μια αρχή όπως ένας εισαγγελέας ο οποίος έχει αρμοδιότητα, στο πλαίσιο της ποινικής διαδικασίας, να ασκήσει δίωξη κατά προσώπου για το οποίο υπάρχουν υπόνοιες ότι έχει τελέσει ποινικό αδίκημα, προκειμένου αυτό να δικαστεί ενώπιον δικαστηρίου, πρέπει να θεωρηθεί ότι μετέχει στην απονομή της δικαιοσύνης στο συγκεκριμένο κράτος μέλος.
- 40 Εν προκειμένω, από τα στοιχεία της δικογραφίας που έχει στη διάθεσή του το Δικαστήριο προκύπτει ότι ο γενικός εισαγγελέας της Λιθουανίας διαδραματίζει σημαντικό ρόλο στη διεξαγωγή της ποινικής διαδικασίας στο συγκεκριμένο κράτος μέλος.
- 41 Συναφώς, η Λιθουανική Κυβέρνηση επισήμανε με τις γραπτές παρατηρήσεις της ότι, κατά το άρθρο 118 του Συντάγματος της Δημοκρατίας της Λιθουανίας, τα καθήκοντα της εισαγγελικής αρχής συνίστανται, μεταξύ άλλων, στην οργάνωση και στη διεύθυνση της ανακριτικής διαδικασίας και στην άσκηση της ποινικής δίωξης. Κατά τη νομολογία του Lietuvos Respublikos Konstitucinis Teismas (Συνταγματικού Δικαστηρίου της Δημοκρατίας της Λιθουανίας), η αρμοδιότητα αυτή της ανατίθεται κατ' αποκλειστικότητα. Συνεπώς, εκ των ανωτέρω προκύπτει ότι, κατά κανόνα, ο γενικός εισαγγελέας της Λιθουανίας δημιουργεί, στο πλαίσιο της ποινικής διαδικασίας, τις αναγκαίες προϋποθέσεις για την άσκηση της δικαιοδοτικής εξουσίας από τα ποινικά δικαστήρια του εν λόγω κράτους μέλους.
- 42 Υπό τις συνθήκες αυτές, ο γενικός εισαγγελέας της Λιθουανίας μπορεί να θεωρηθεί ότι μετέχει στην απονομή της ποινικής δικαιοσύνης στο συγκεκριμένο κράτος μέλος.
- 43 Δεύτερον, υπενθυμίζεται ότι η απόφαση-πλαίσιο 2002/584 αποσκοπεί στη δημιουργία ενός απλουστευμένου συστήματος παραδόσεως απευθείας μεταξύ δικαστικών αρχών, προοριζόμενου να αντικαταστήσει το παραδοσιακό σύστημα συνεργασίας μεταξύ κυρίαρχων κρατών, το οποίο προϋποθέτει παρέμβαση και αξιολόγηση εκ μέρους της πολιτικής εξουσίας, με σκοπό την εξασφάλιση της ελεύθερης κυκλοφορίας των ποινικών δικαστικών αποφάσεων εντός του χώρου ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης (πρβλ. απόφαση της 10ης Νοεμβρίου 2016, Kovalkovas, C-477/16 PPU, EU:C:2016:861, σκέψη 41).
- 44 Στο πλαίσιο αυτό, όταν εκδίδεται ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως με σκοπό τη σύλληψη και παράδοση από άλλο κράτος μέλος ενός εκζητούμενου προσώπου για την άσκηση ποινικής δίωξης, το πρόσωπο αυτό πρέπει να έχει, σε ένα πρώτο στάδιο της διαδικασίας, τις δικονομικές εγγυήσεις και τα θεμελιώδη δικαιώματα, των οποίων την προστασία πρέπει να διασφαλίζουν οι δικαστικές αρχές του κράτους μέλους εκδόσεως του εντάλματος, σύμφωνα με το εφαρμοστέο εθνικό δίκαιο, ιδίως κατά την έκδοση εθνικού εντάλματος συλλήψεως (απόφαση της 1ης Ιουνίου 2016, Bob-Dogi, C-241/15, EU:C:2016:385, σκέψη 55).
- 45 Το σύστημα του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως περιλαμβάνει, συνεπώς, προστασία σε δύο επίπεδα των δικονομικών και των θεμελιωδών δικαιωμάτων των οποίων πρέπει να απολαύει ο εκζητούμενος, καθόσον, στη δικαστική προστασία που προβλέπεται στο πρώτο επίπεδο, κατά την έκδοση εθνικής αποφάσεως όπως το εθνικό ένταλμα συλλήψεως, προστίθεται και η προστασία που εξασφαλίζεται στο δεύτερο επίπεδο, κατά την έκδοση του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως, η οποία μπορεί κατά περίπτωση να λαμβάνει χώρα σε σύντομο χρονικό διάστημα, μετά την έκδοση της εν λόγω εθνικής δικαστικής αποφάσεως (απόφαση της 1ης Ιουνίου 2016, Bob-Dogi, C-241/15, EU:C:2016:385, σκέψη 56).
- 46 Όσον αφορά μέτρο το οποίο, όπως η έκδοση ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως, είναι ικανό να θίξει το δικαίωμα του ενδιαφερομένου στην ελευθερία, το οποίο κατοχυρώνεται στο άρθρο 6 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, η προστασία αυτή σημαίνει ότι, τουλάχιστον σ' ένα από τα δύο επίπεδα της εν λόγω προστασίας, πρέπει να εκδίδεται απόφαση που να ικανοποιεί τις απαιτήσεις οι οποίες είναι συμφυείς με την αποτελεσματική δικαστική προστασία.

- 47 Επομένως, όταν το δίκαιο του κράτους μέλους εκδόσεως του εντάλματος απονέμει την αρμοδιότητα εκδόσεως ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως σε αρχή η οποία, μολονότι μετέχει στην απονομή της δικαιοσύνης στο εν λόγω κράτος μέλος, δεν είναι δικαστής ή δικαιοδοτικό όργανο, η εθνική δικαστική απόφαση, όπως το εθνικό ένταλμα συλλήψεως, στο οποίο βασίζεται το ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως, πρέπει να ικανοποιεί τις εν λόγω απαιτήσεις.
- 48 Η ικανοποίηση των απαιτήσεων αυτών παρέχει, συνεπώς, στη δικαστική αρχή εκτελέσεως τη διαβεβαίωση ότι η απόφαση εκδόσεως ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως στο πλαίσιο ποινικής δίωξης στηρίζεται σε εθνική διαδικασία υποκείμενη σε δικαστικό έλεγχο και ότι το πρόσωπο κατά του οποίου εκδόθηκε αυτό το εθνικό ένταλμα συλλήψεως έτυχε όλων των αναγκαίων εγγυήσεων για την έκδοση αυτού του είδους αποφάσεων όπως, μεταξύ άλλων, οι εγγυήσεις που απορρέουν από τα θεμελιώδη δικαιώματα και τις θεμελιώδεις νομικές αρχές του άρθρου 1, παράγραφος 3, της αποφάσεως-πλαisiού 2002/584.
- 49 Το δεύτερο επίπεδο προστασίας των δικαιωμάτων του θιγόμενου προσώπου, για το οποίο γίνεται λόγος στη σκέψη 45 της παρούσας αποφάσεως, επιβάλλει στη δικαστική αρχή που είναι, δυνάμει του εθνικού δικαίου, αρμόδια για την έκδοση του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως να ελέγχει, ειδικότερα, αν έχουν τηρηθεί οι αναγκαίες για την έκδοσή του προϋποθέσεις και να εξετάζει αν, υπό το πρίσμα των συγκεκριμένων σε κάθε περίπτωση περιστάσεων, η έκδοση του εντάλματος αυτού είναι σύμφωνη με την αρχή της αναλογικότητας (πρβλ. απόφαση της 10ης Νοεμβρίου 2016, Kovalkovas, C-477/16 PPU, EU:C:2016:861, σκέψη 47).
- 50 Η «δικαστική αρχή έκδοσης» του άρθρου 6, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαisiού 2002/584, δηλαδή η αρχή που λαμβάνει, τελικώς, την απόφαση εκδόσεως του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως, είναι αυτή που οφείλει να διασφαλίσει αυτό το δεύτερο επίπεδο προστασίας, και τούτο ακόμη κι όταν το ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως στηρίζεται σε εθνική απόφαση που εκδόθηκε από δικαστή ή δικαιοδοτικό όργανο.
- 51 Συνεπώς, η «δικαστική αρχή έκδοσης» του εντάλματος κατά την έννοια του άρθρου 6, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαisiού 2002/584 πρέπει να είναι σε θέση να ασκεί αντικειμενικώς το καθήκον αυτό, λαμβάνοντας υπόψη όλα τα ενοχοποιητικά και τα απαλλακτικά στοιχεία και χωρίς να είναι εκτεθειμένη στον κίνδυνο να υπόκειται η εξουσία της λήψεως αποφάσεων σε εξωτερικές εντολές ή οδηγίες, ιδίως εκ μέρους της εκτελεστικής εξουσίας, ούτως ώστε να μην υπάρχει καμία αμφιβολία ότι η απόφαση εκδόσεως του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως είναι δική της απόφαση και όχι, εν τέλει, απόφαση της εκτελεστικής εξουσίας (πρβλ. απόφαση της 10ης Νοεμβρίου 2016, Kovalkovas, C-477/16 PPU, EU:C:2016:861, σκέψη 42).
- 52 Επομένως, η δικαστική αρχή εκδόσεως του εντάλματος πρέπει να είναι σε θέση να εξασφαλίσει στη δικαστική αρχή εκτελέσεως τη διαβεβαίωση ότι, λαμβανομένων υπόψη των εγγυήσεων που παρέχει η έννομη τάξη του κράτους μέλους εκδόσεως, ενεργεί ανεξάρτητα κατά την άσκηση των καθηκόντων της που είναι συμφυή με την έκδοση του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως. Η ανεξαρτησία αυτή επιβάλλει την ύπαρξη καταστατικών και θεσμικών κανόνων που να διασφαλίζουν ότι η δικαστική αρχή εκδόσεως του εντάλματος δεν είναι εκτεθειμένη, στο πλαίσιο λήψεως αποφάσεως περί εκδόσεως ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως, σε οιονδήποτε κίνδυνο να υπόκειται, μεταξύ άλλων, σε οδηγία της εκτελεστικής εξουσίας σε συγκεκριμένη υπόθεση.
- 53 Επιπλέον, όταν το δίκαιο του κράτους μέλους εκδόσεως του εντάλματος απονέμει την αρμοδιότητα εκδόσεως ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως σε αρχή η οποία, μολονότι μετέχει στην απονομή της δικαιοσύνης στο εν λόγω κράτος μέλος, δεν είναι η ίδια δικαιοδοτικό όργανο, η απόφαση εκδόσεως ενός τέτοιου εντάλματος και, ιδίως, ο αναλογικός χαρακτήρας της αποφάσεως αυτής πρέπει να μπορούν να προσβληθούν με ένδικο μέσο, στο εν λόγω κράτος μέλος, το οποίο να ικανοποιεί πλήρως τις απαιτήσεις που είναι συμφυείς με την αποτελεσματική δικαστική προστασία.

54. Εν προκειμένω, από τις γραπτές παρατηρήσεις της Λιθουανικής Κυβερνήσεως προκύπτει ότι, στη Λιθουανία, αρμόδιος για την έκδοση ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως είναι, τελικώς, ο γενικός εισαγγελέας της Λιθουανίας, ο οποίος ενεργεί κατόπιν αιτήσεως του εισαγγελέα που έχει επιληφθεί της υποθέσεως στην οποία ζητείται η παράδοση του θιγόμενου προσώπου. Στο πλαίσιο των αρμοδιοτήτων που του έχουν ανατεθεί, ο γενικός εισαγγελέας της Λιθουανίας ελέγχει αν πληρούνται οι αναγκαίες προϋποθέσεις για την έκδοση ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως και, ειδικότερα, αν υφίσταται εκτελεστή δικαστική απόφαση κρατήσεως του προσώπου αυτού, η οποία πρέπει, δυνάμει του λιθουανικού δικαίου, να έχει εκδοθεί από ανακριτή ή δικαστήριο που διενεργεί ανάκριση.
55. Η Λιθουανική Κυβέρνηση επισήμανε, επίσης, με τις γραπτές παρατηρήσεις της ότι, κατά την άσκηση των καθηκόντων τους, οι Λιθουανοί εισαγγελείς χαίρουν ανεξαρτησίας βάσει του Συντάγματος της Δημοκρατίας της Λιθουανίας, και ειδικότερα βάσει του άρθρου 118, τρίτο εδάφιο, του συντάγματος αυτού, και των διατάξεων του Lietuvos Respublikos prokuratūros įstatymas (νόμου περί της εισαγγελικής αρχής της Δημοκρατίας της Λιθουανίας). Δεδομένου ότι ο γενικός εισαγγελέας της Λιθουανίας έχει το νομικό καθεστώς του εισαγγελέα, χαίρει της ανεξαρτησίας αυτής, η οποία του παρέχει τη δυνατότητα να ενεργεί χωρίς καμία εξωτερική επιρροή, ιδίως εκ μέρους της εκτελεστικής εξουσίας, κατά την άσκηση των καθηκόντων του, και ειδικότερα όταν αποφασίζει, όπως στην υπόθεση της κύριας δίκης, να εκδώσει ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως στο πλαίσιο ποινικής διώξεως. Βάσει των διατάξεων αυτών, ο εν λόγω εισαγγελέας οφείλει να μεριμνά και για τον σεβασμό των δικαιωμάτων των θιγόμενων προσώπων.
56. Λαμβανομένων υπόψη των στοιχείων αυτών, διαπιστώνεται ότι ο γενικός εισαγγελέας της Λιθουανίας μπορεί να χαρακτηριστεί ως «δικαστική αρχή έκδοσης» κατά την έννοια του άρθρου 6, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαίσιου 2002/584, στο μέτρο που, πέραν των όσων επισημάνθηκαν στη σκέψη 42 της παρούσας αποφάσεως, το νομικό καθεστώς του, εντός του συγκεκριμένου κράτους μέλους, όχι μόνο διασφαλίζει την αντικειμενικότητα του έργου του, αλλά και του παρέχει εγγυήσεις ανεξαρτησίας από την εκτελεστική εξουσία στο πλαίσιο της εκδόσεως ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως. Πάντως, από τα στοιχεία της δικογραφίας που έχει στη διάθεσή του το Δικαστήριο δεν μπορεί να διαπιστωθεί αν οι αποφάσεις του εν λόγω εισαγγελέα περί εκδόσεως ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως μπορούν να προσβληθούν με ένδικο μέσο το οποίο να ικανοποιεί πλήρως τις απαιτήσεις που είναι συμφυείς με την αποτελεσματική δικαστική προστασία, όπερ εναπόκειται στο αιτούν δικαστήριο να εξακριβώσει.
57. Κατόπιν του συνόλου των προεκτεθέντων, στα υποβληθέντα προδικαστικά ερωτήματα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι ο όρος «δικαστική αρχή έκδοσης», κατά το άρθρο 6, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαίσιου 2002/584, έχει την έννοια ότι περιλαμβάνει τον γενικό εισαγγελέα κράτους μέλους ο οποίος, ενώ είναι θεσμικά ανεξάρτητος από τη δικαστική εξουσία, είναι αρμόδιος για την άσκηση ποινικών διώξεων και τελεί υπό νομικό καθεστώς, εντός του συγκεκριμένου κράτους μέλους, το οποίο του παρέχει εγγυήσεις ανεξαρτησίας από την εκτελεστική εξουσία στο πλαίσιο της εκδόσεως ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως.

Επί των δικαστικών εξόδων

58. Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (τμήμα μείζονος συνθέσεως) αποφαινεται:

Ο όρος «δικαστική αρχή έκδοσης», κατά το άρθρο 6, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαίσιου 2002/584/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 13ης Ιουνίου 2002, για το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης και τις διαδικασίες παράδοσης μεταξύ των κρατών μελών, όπως τροποποιήθηκε με την

απόφαση-πλαίσιο 2009/299/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2009, έχει την έννοια ότι περιλαμβάνει τον γενικό εισαγγελέα κράτους μέλους ο οποίος, ενώ είναι θεσμικά ανεξάρτητος από τη δικαστική εξουσία, είναι αρμόδιος για την άσκηση ποινικών διώξεων και τελεί υπό νομικό καθεστώς, εντός του συγκεκριμένου κράτους μέλους, το οποίο του παρέχει εγγυήσεις ανεξαρτησίας από την εκτελεστική εξουσία στο πλαίσιο της εκδόσεως ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης.

(υπογραφές)